

Róna J. László

Egy Csepp víz

Versek

Az emberen kívül

Egy nap.

Reggel csendes, némán csendes a lélek,
új hajnal, zajok, fények, új remények
ott, hátul, halkságba ágyazva
lefoglalják a belső csupasszá vált
ébredő, éhező, áhító idegvégződéseit.
Ahogy zavart madár ágról ágra jár,
akként repdes a kérdő gondolat,
két esemény közt igyekszik foltokat
találni sok lyukra, melyet délben
harangszóra ütött az elmére ereszkedő
megannyi tanácstalan, tétlen,
tétova kardívú elmélkedés.

Egy nap.

Délutánra előlopakodik az osonó hiány...
bujkáló fenn és lenn érzése,
ha alul, hamar átsző, akár a lián,
hogyan aztán hirtelen magasba fel,
ott lehessen elidőzni... oly fenséges,
töltődik a magányhoz szokott,
egypólusú én.
Leszálló estben, elteltek ízével a szájban,
ereszkedő fénytelenység peremén,
támolygó csillagködök sávja mentén,
útfára indul a sötét.

Egy nap.

Éj, elmemozgató kíváncsalom pástja,
feketéjéből képzelet asztrálja bújjik elő,
van-nincs alakú tenyerében minden
riposzt egy a valóságtól erőt nyerő

behelyettesítés.

Ilyenkor láthatatlan tűz hevében
kikönyököl magából a lélek,
ki, az emberen kívül,
hogy jöjjön a reggel, némán csendes,
és kezdődjön *egy nap*.

Júniusi koraest

Csendesülő alkonypírtól tüzet fog sok égő pipacs,
veres ragyogásuk vértengerben játszó hullám,
kell nekem e látvány, szívom is, mint linzer szivacs,
olyan ez lelkemnek, akár meddővé lett vulkán,
mikor szíve odalenn a mélyben dobbanásra riad.

Kakukk köszön kedvesen, kosárkötő szílfán,
lebukó nap fele izzását az erdőszélnek adta,
amott rókamama, kölykeihez igyekszik nyilván,
odafenn már csak egy hosszú, árvult felhővatta,
pisla csillagok fényt csiholnak kinyújtott karján.

Lélegzik a nyárest, bogárizgő szuszogással,
szürkébe font mező mellkasa jár fel, s alá,
száz fátyolka játszik fogócskát egymással,
míg a lassan lehömpölyögő sötét, hegy oldalán
telíti a tájat estben nyíló, koromszín virággal.

Oly hamar jött, ugye nem távozik gyorsan
ez a besurranó, csókot adó életérzés?
Mert én ilyenkor békélek magamban a sorssal,
ha lányos június kínálja szép szemérmét,
úgy érzem esteledvén, mindig vele voltam.

Akkor Ott

Még csend honolt,
s merő sötét volt minden...
Anyag az anyagnak,
lét a létnek
semmit sem adott ingyen.

Egy intés,
egy akarat nyomán,
eszeveszett tágulat
kereste magát,
létrejött e látható világ.

Itt vagyunk.
Hisszük, Isten akarta így!
Mi az itt?
Kék bolygón időzni kicsit,
leróni tartozásunk.

Fizetségünk a Hit.